

Megküzdeni a rákkal (8.)

A sorozatot a saját érintettségem okán kezdtem el írni. Már sikerrel túl vagyok az első szakaszán, most a gondozási fázisban vagyok öt évig, gyógyszerrel, ellenőrzésekkel. De a megtapasztalás, hogy mennyire más kívülről megélni egy ilyet, mint belülről, no meg a környezetünk bizonytalan viszonyulása is arra késztetett, hogy megosszam a gondolataimat.

Egyszerűen azért, mert szerintem beszélni kell róla. Őszintén... erőt adva egymásnak. No meg persze tiszteletben tartani a döntéseket. Amiben nincs jó, vagy rossz. Hiszen mindenki meg akar gyógyulni.

Most a hitről szeretnék írni... Az erőt adó hitről.

Tudjátok, hogy én nem vagyok vallásos. Sokan azok a környezetemben is, és én mindig tiszteletben tartom mindenki hitét. Sokan írták, hogy imádkoznak értem, megköszöntem.

Én is hiszek persze, de nem a vallásból merítek erőt.

Voltak furcsa történések is velem, amelyeket nem tudok megmagyarázni. Pl. pár nappal azelőtt, hogy felfedeztem a mellemben a csomót, Anyámmal álmodtam. Felébredtem rá, és éreztem valami furcsa, megmagyarázhatatlan légmozgást (vagy csak képzelődtem), ami előfordult már máskor is velem. Anyám harminc éve halt meg, mellrákban. Nyilván akkor nem jutott eszembe semmi kapcsolódás, csak mikor kiderült, hogy nálam is...

Aztán volt egy másik ilyen misztikus dolog is. Amikor elkezdtünk a kivizsgálásokra járni, mindig ugyanazzal a hátitáskával mentem. A végén már kicsit kabalából is. Sokat vittem magammal korábban is, mindenféle rendezvényre, mintegy reklámhordozóként, hiszen nálunk készült, egy kis róka van rajta, és a kedvenc szín párosításomban, kék-zöld anyagból van.

Amikor az egyik vizsgálatról hazaértünk, gyorsan kerestem benne valamit, talán a kulcsom, vagy a telefonom, nem találtam, felfordítottam, és kiráztam belőle mindent....

Aztán nagyon meglepődtem, mert a mellrák elleni küzdelem kis rózsaszín szalagja esett ki belőle. Sosem volt ilyenem, és fogalmam sem volt arról, mikor, hogyan kerülhetett a táskámba. Nézegettem, és megláttam rajta egy „Forbes” feliratot. Valószínű, hogy hónapokkal azelőtt, mikor voltam egy Forbes-eseményen, valami reklámanyaggal kaphattam, és a kis szalag benne maradt a táskámban. És most került elő, mikor én is érintett lettem benne... Hát nem furcsa?

És van még egy történet, ha már a misztikumnál tartunk. Van egy nagyon kedves támogatónk, egy nyugdíjas tanárnő, aki nagy origami-guru. Folyamatosan segít minket adománnyal, csomagokkal, és húsvét, karácsony idején mindig elkészít 650 kis origami nyuszit, mikulást, karácsonyfadíszot, hogy minden igazgyöngyös gyerek kaphasson egyet, egy kis csoki kíséretében. Kovács Zsuzsának hívják....

Nos, mivel mindig írok neki én is, tudott arról, hogy rákos lettem. Karácsony előtt, amikor a műtetre várva karanténban voltam, nehogy elkapjak valamit, és csússzon az időpont, a kollégáim kihoztak hozzám egy nagy csomagot. Zsuzsa küldte. Egy nagy rajzmappa volt, benne valami nagyon titokzatos dolog... és egy levél.

A levélben arról olvashattam, hogy Japánban van egy olyan legenda, hogyha valaki meghajtogat 1000 darut papírból, annak a daru teljesíti egy kívánságát.... Zsuzsa pedig meghajtogatott 1000 kis papírdarut, százasaival felfűzte, és elküldte nekem.

A kívánsága pedig az volt, hogy teljesen gyógyuljak fel. Tudtam, hogy ezt megcsinálta Greccsó Krisztiánnak is, mikor ő is megküzdött a rákkal, sikeresen... és most én is megkaptam a daruk védelmét. Mennyi munkaóra, mennyi energia van bennük!

És van még valami, ha már Zsuzsát említem...aki azt is megírta a levélben, hogy ő hisz a szeretet hatalmában. Mert abban biztos vagyok én is, hogy az a rengeteg szeretet, ami áradt felém, és árad ma is, az is bír valamiféle különös erővel.

Sokan, nagyon sokan kommenteltek, írtak megerősítő üzeneteket, ami egészen biztosan összeadódott valahol... valahol a lelkemben, és erőt adott ahhoz, hogy optimistán álljak ehhez az egészhez.

Nos, így most kimondom: az én hitem a szeretethez kapcsolódik. Tudom, hogy ez nem elég, vannak nagyon súlyos esetek is, és mindannyiunkat szeretnek a hozzátartozóink, barátaink, mindannyian a gyógyulásunkat akarják. De az biztos, hogy a szeretet erőt ad a küzdelemhez. A szeretet megtartó ereje nagyon fontos nekünk, akik ebben a nehéz betegségben vagyunk.

Azt, hogy kit, hogy lehet jól szeretni, megint egyéni... De szeretni kell azokat is, akik „tüskésebbek”. Akik korábbi traumáik sebeit is hordozzák, és még nehezebben birkóznak meg ebben a helyzetben önmagukkal.

Mert könnyebb, sokkal könnyebb, ha ezt a terhet nem egyedül kell cipelnünk. Ezért sem szabad titkolni szerintem a bajt. Mert akkor elzárjuk a lehetőségét is annak, hogy mások szeretetére támaszkodhassunk. Persze ez csak az én megküzdési stratégiám része. Biztosan van, akinek ez nem jön így be. Mindannyian mások vagyunk.

De én úgy érzem, minden könnyebb, ha szeretettel viszonyulunk. Persze ez ránk is vonatkozik, akik betegek vagyunk, és nem helyes, ha csak elvárjuk azt a környezetünktől.

A szeretet mindig kölcsönösen tud a legjobban hatni, mert oda-vissza sokszorozza az energiát.